

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εἶσοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1913

Με τὰς 428 σελίδας του.—Με τὰς 580 εἰκόνας του.—Με τὸν ἀπαράμιλλον «Μικρὸν Τζούκευ».—Με τὴν περιεργωτάτην «Κρινιώ».—Με τὰς ὡραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» τοῦ Φαίδωνος.—Καὶ με χιλιά δύο ἄλλα.

Τιμῆται: **ΛΑΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 8.—**ΧΡΥΣΟΛΑΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:
Ἔτησια... δρ. 8,—
Ἐξάμηνος... " 4,50
Τριμήνιος... " 2,50
Ἐξωτερικοῦ:
Ἔτησια... φρ. 10,—
Ἐξάμηνος... " 5,50
Τριμήνιος... " 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον
Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 6

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰανουαρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 6

ὕγιαι σου καὶ ἐγάριχα πολὺ) Πατρὸν Ναυτοπόλο (εὐχαριστῶ πολὺ) Δοξασμένον Ρήνον (ἡ ὠραία ἐπιστολή σου μὰς συνεκίνησε πολὺ) Κυπριακὴν Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ πολὺ) Κῆμα τοῦ Θερμαϊκοῦ (πολὺ εὐχαριστῶς! γράφε μου) Μεγάλην Καρδίαν (ὅλη ἡ οἰκογένεια σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ καλά, παρηγορητικὰ σου λόγια) Τυλαιπωρηθεῖσαν Ἡμεῶν (ἔστειλα) Πανελλήνιον Πόδον (εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογόν σας διὰ τὰ νέα ξεσπαθώματα) Δοξασημένο 1912 (ναί, ὁ Ἀνανίας ἐγύριεν ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ τώρα εἶνε κλεισμένος καὶ γράφει τὰς ἐντυπώσεις του καὶ τ' ἀπομνημονευμάτά του) Ἐλλάδα τοῦ Ρήγα (εὐχαριστῶ πολὺ, ναί, θὰ δημοσιεύσω καὶ διηγηματικὰ διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου) Τελέσιαν (ἔχει καλῶς εὐχαριστῶ) Ἐνδοξὸν Ἀερονταίτην (ἡ συστημένη σου ἐλήφθη) Πυθαγόραν τὸν Σάμιον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπαθώμα· ὁ τόμος σου ἐστάλη τὴν 21 Δεκεμβρίου, δηλαδὴ μόλις μὴ τὸν ἔφερον ὁ βιβλιοδέτης) Βαλκανικὴν Συμμαχίαν (εὐτυχῶς, ἡ Κένια καὶ ἡ Λουλούκα εἶνε τώρα καλά· σ' εὐχαριστοῦν πολὺ διὰ τὴν εὐχὴν καὶ κἀμνον τὸ κατὰ δύναμιν νὰ πραγματοποιηθῇ) Δέοντα τῶν Θερμοπυλῶν (βεβαίως δύνασαι) Ἐν τούτῳ Νίκα (καὶ τοῦ 1912 καὶ τοῦ 1911 ἀκόμη ἔχω καλῶματα) Κῆμα (σοῦ ἔστειλα τὸν Α' τόμον τοῦ «Θεάτρου») Κωνσταντ. Κ. Λαμ, Ἡρώα τοῦ Μπιζανίου, Μὴ μὲ Δημόφι, Σοφίαν Θ. Ψάθη, Ἰόλην, Ληώ, Ἡρώα τῆς Κρέσνας, Ἀπίνα Χ, Φουστανελλῶν κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Μαρτίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

45. Δεξιόγραφος

Καίτι ποῦ καίει, με τρωατικόν
Ἐάν ἐνώσης,
Μνημεῖον αἰγυπτιακόν
Θὰ φανερώσης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰστοῦ Ἀράχνης.

46. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος:

Μέσα εἰς θεὸν ἀργαίον
Ἄνθη εἶσομα ἂν θέσης,
Τῆς Εὐρώπης ἓνα Κράτος
Παρεθύς θάποτελέσης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.

47. Αἶνιγμα.

Νῆσος ὠραία τὸ θηλυκόν μου,
Ἄνθος εὐώδες τὸ οὐδέτερόν μου,
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἐλευθερίας.

48. Μεταγραμματισμὸς.

Τὶ τὸν νοῦν μου νὰ σκοτίσω
Πὶ νὰ βγάλω Ἀὰ νὰ βάλω;
Δένδρον ἦτο καὶ τὸ πρῶτον,
Δένδρον εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόδου.

49. Σίγμα.

++++++ = Νῆσος τῆς Εὐρώπης
+* * * * * = Πιτηγόν
** + * * * * = Χώρα τῆς Ἀσίας.
* * * + * * * = Μέταλλον.
* * + * * * * = Θέα.
+* * * * * = Ποταμὸς Μακεδονίας.
++++++ = Μεσαιωνικὸς ἥρωας.
Ἐκ τῶν διαγωνίων, ἡ ἄνω νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἡ κάτω τὸ ἀντίθετον τῆς νίκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριφυμίας.

50. Δογοπαίγνιον.

Ποία λέξις γράφεται μετὰ τὸ χί;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολοθεθέντος Ἰδεώδου.

51. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 2 6 7 8 = Ὁκεανός,
2 3 2 8 = Φαινόμενον
3 4 5 7 8 = Ποταμός.
4 5 2 7 5 = Μέρος τῆς ἰπποσκευῆς.
5 2 6 4 = Ἐπιτυχία.
6 7 3 8 2 6 4 = Νῆσος.
7 2 5 7 8 = Ποτόν.
8 1 2 3 4 5 = Μυθολογικόν τέρας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου.

52. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, ἀποτελοῦν ἀρχαίων, ἐκ δύο λέξεων, γνωμικόν:
Πικρός, ἀμδύς, θύελλα, κρυψίνους, πορθμός, ἄφρων, ἀρχή, ἀνίκανος κελός, πονηρός.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐγθουσιώδους Κυπριοπούλας.

53. Μικτύν.

υη-μ-ω-ν-ε-χ-ωα
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδης Σάμου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ 42 φύλλον.
447. Περικλῆς (περί, κλείς).—448. Αἶνιγμα (ἐν[σ]ίγμα).—449. Ἀθηνα-Ἀθηναί.
—450. Ἡ ἐλπία.
451. ΕΛΠΙΣ 452. Διαφορὴ καὶ βαλλεὺς. [Ἡ ἀνάγνωσις ΚΑΘΩΝ ΠΕΛΩΦ κατά στίχον ἐκ τῶν ΠΑΡΩΝ κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ΣΟΛΩΝ ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά.]—453. Ἡ μητέρα (Μαίρη ΜΗΤΕΡΑΡΤΕΙΣ...)—454. ΒΛΛΑΣ [Ἐποφ [ἢ Ἐρωιδίς], ἀλέκτωρ, πελελάγ, πελαργός, ἄρνις.]—455. Τῷ δυστυχῶντι μὴ ἐπιτέλα. —456. Πᾶς ὁ ἐπὶ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός (πᾶσα ἐπὶ γῆς—γρ' εἰς ὤ-ἀρετ' εἰς οὐ-Κάντ, Ἀξίος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ο ΔΗΓΟΣ

Τῶν δι' Ἀλληλογραφίας μαθημάτων
Ἐπὶ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξέδωκε καλλιτεχνικώτατον τομίδιον ἢ ἐν Πειραιεὶ λειτουργοῦσα Ἐμπορικὴ καὶ Δογιοτικὴ Σχολὴ Παναριστοπούλου.
Πέμπεται παντὶ τῷ αἰτοῦντι. Ὅδος Νοταρᾶ 68. Ἐν Πειραιεὶ.

Anguê, 44 Place des Carmes, Rouen (France) échange vues, timbrées vue, tous pays. Reponse assurée. (14', 17)

Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύλλογος «ΔΟΞΑ» ἀγγέλλει εἰς τὸν διαπλαισιάζον κόσμον τὸν συνδυασμὸν του μετὰ τοῦ Συλλόγου «ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ». Τρέξατε λοιπὸν ὅλοι εἰς τοὺς πανηγύρους «ΔΟΞΑΝ» καὶ «ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ»!! καὶ θὰ δοξασηθετε. (14', 18)

La Paragrigorion envoie mille doux voeux pour 1914 à tous les abonnés et à toutes les abonnées de present journal. (14', 19)

Α. Κωνσταντινίδου καὶ Σίας

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Καλλιτεχνικὸν πολυτελὲς Δεύκωμα ποικίλων εἰκόνων,—μαχῶν, τοπιῶν, ἐπιποδίων, σκηνῶν, ναυμαχιῶν κτλ. Ἡ δὲ εἰκὼν πλήρης Ἱστορία τῶν δύο νικηφόρων πολέμων μας.
200 περίπου σελ. μεγάλου σχήματος
Τὸ «Πανόραμα τοῦ Πολέμου», χρυσόδετον ἐντὸς θήκης, στέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν, πρὸς πάντα ἐμβάζοντα εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.
Φράγμα 15.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὁσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

«Ἐἶχε καὶ ὄπλα!...» (Σελ. 46, στ. 6)

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Διαρκῶς ἀνεθοκατέβαιναν προμηθευταί, ἐργόμενοι νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν ἑκατομμυριοῦχον. Ὁ γραμματεὺς του διήρχετο τὸν καιρὸν του δεχόμενος καὶ ἀποπέμπων τοὺς ἀναριθμητὸς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐλκύνονται πάντοτε ἀπὸ τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα ἢ τὸ δέλεαρ τοῦ χρυσοῦ.

Ὁ ἓνας ἤρχετο νὰ προτείνῃ νέον ἀεροπλάνον, ἀρκετὰ ἰσχυρὸν ὥστε νὰ σηκώσῃ τὸν κ. Ρισανέλ, τὴν σύζυγόν του, τὸν υἱόν του καὶ δύο ὑπηρετάς. Ὁ ἄλλος ἐπέμενε νὰ τῷ ἐκχωρήσῃ τὸ προνόμιον ἐνὸς ἀσυρμάτου τηλεγράφου τῆς τσέπης, ὁ ἕτερος ἐξησφάλιζεν εἰς τὸν ταξιδιότην δι' ἀρχὴν ἐπιχειρηματικῶν μετὰ τὸ ἐπιτελεῖόν του. Ἀναριθμητοὶ ἦσαν αἱ φαρμακευτικαὶ

συσκευασίαι, τῶν ὁποίων τὰ δείγματα συνηθίζοντο εἰς τὸ θυρωρεῖον. Ἐπειτα ἦσαν οἱ κατασκευασταὶ τελειοποιημένων σκηνῶν, εἰδῶν καταλισμοῦ καὶ αυτοκινήτων ἐξοδιασμένων με μωδραλλιοβόλα, ὥστε ὁ κ. Ρισανέλ νὰ ἤμπορῇ νὰ διέρχεται δι' αὐτῶν ἀσφαλῶς τὰς ἐπιχειρήσεις.

Διὰ τὴν κυρίαν Ρισανέλ, τὰ καταστήματα τῶν συρμῶν ἐστέλλον ἀκαταπαύστως νέας εἰδικὰς «δημιουργίας»: Καπέλλα ἀπὸ φελόν διὰ νὰ προσφυλάτουν ἀπὸ τὴν ἡλιασιν, ἐπανωφόρια κας-πουσσιέρ ἀβαρῆ, φουστάνια, μαροκινὰ καὶ συγχρόνως παρισινὰ.

Καὶ ἠγόραζεν ὁ κ. Ρισανέλ, ἠγόραζε διαρκῶς. Γὰ κιβώτια ἐσωρεύοντο εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐνὸς ὑπηρετοῦ ἐπιφορτισμένου νὰ ταριβηθῇ, καὶ νὰ γράφῃ ἐπάνω με μεγάλα κόκκινα γράμματα:

RICHANEL, MAROC

Δὲν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ μόνον αὐτὰς τὰς δύο κτυπητὰς λέξεις παντοῦ εἰς ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ μεγάρου, μέχρις αὐτῶν τῶν ἀμαξῶν, τὰ ὅποια παρετάσσοντο πρὸ τῆς θύρας, φορτωμένα ἐμπορεύματα.

RICHANEL, MAROC

Ὁ ἐδωδιμοπώλης ἦτο ἐνθουσιασμένος με αὐτὴν τὴν δραστηριότητα, με αὐτὴν τὴν τύρην ποῦ ἐδασιλευε γύρω του, πρὸ πάντων δὲ με τὸν μεγάλον χρότον ποῦ ἔκαμεν εἰς ὅλον τὸ Παρίσι ἢ εἰδησίς τοῦ ταξιδίου του.

Γνωρίζομεν, ὅτι ἡ ματαιοδοξία ἦτο τὸ κυριώτερον ἐλάττωμα τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, οὐδέποτε δὲ εἶχε παρουσιασθῇ τόσον καλὴ εὐκαιρία νὰ ὀμλήσῃ περὶ αὐτοῦ.

Δὲν ἐπρόκειτο τώρα περὶ ἀπλῆς πληρωμένης ρελάμας τῶν βιομηχανικῶν του προϊόντων· ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Καθημερινῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας, οἱ ρεπόρτερ ἐξεθειάζον τὴν του καὶ τὴν δραστηριότητά

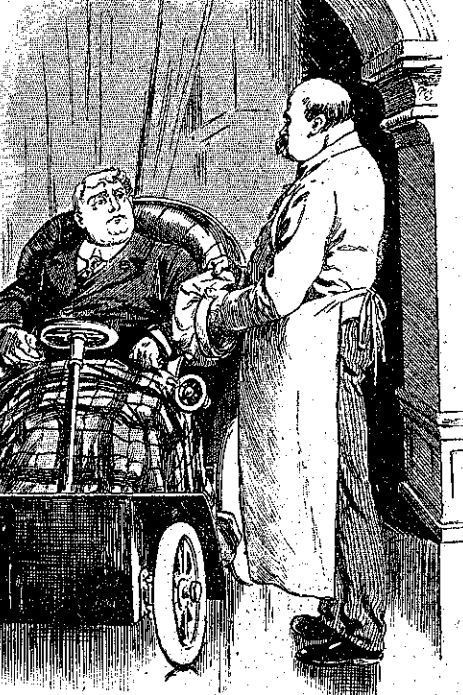
του. Ἡ ἰδέα τοῦ ἀναπήρου αὐτοῦ, νὰ ἐπιχειρήσῃ τόσον μακρὸν ταξίδι, ἦτο πραγματικὴ ἰδέα πρωτότυπος καὶ παραδόξος. Καὶ αὕτη ἡ παραδόξότης εἶχεν ἐλκυσθῆ τὸν ἑκατομμυριοῦχον.

Ὅταν ὁ Τζούλης ἔρριψε τὴν ἰδέαν τοῦ ταξιδίου, ἀμέσως ὁ κ. Ρισανέλ ἐσκέφθη κατὰ ἀσυνείηστον καὶ ἰδιόρρυθμον. Γὰ κλασσικὰ, τὰ στερεότυπα ταξίδια τῆς Ἰταλίας, τῆς Ἑλβετίας, τῆς Νορβηγίας, τῆς Αἰγύπτου, δὲν τοῦ ἤρσαν διόλου.

Καὶ τότε ἐνεθυμήθη τὸ Μαρόκον, τὴν ἀπέραντον αὐτὴν χώραν, τὴν παρθένον καὶ μυστηριώδη, περὶ τὴν ὁποίαν ὠργιάζεν ἡ ἀπληστία τῶν ἔθνων.

«Ἐνῶ οἱ διπλωμάται ἐρίζουν διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Μαρόκου, ὁ ἑγὼ νὰ τὸ κατακτήσω ἐγώ!» εἶχε δηλώσει ὁ κ. Ρισανέλ.

Δύσκολον βέβαια. Ἀλλὰ μετὰ τὰ χρήμα-

«Δὲν εἶχε τί νὰ παντήσῃ εἰς παρόμοιον ἐπιχείρημα...» (Σελ. 46, στ. γ')

τα, εις τον κόσμον τίποτε δεν είναι αδύνατον!

Όταν ο έδωδιμοπόλης ανήγγειλε το σχέδιον τουτο εις την σύζυγόν του, ή κυρία Ρισανέλ δεν εξεδήλωσε και πολύ μεγάλην έκπληξιν.

Της είπαν, ότι το ταξείδι ήτο αναγκαϊόν δια την υγείαν του υιού της, και αυτό της έφθανεν. Άλλως τε ή πρώην ταμίαις του «Μαρινάτου Τόνου» δεν ήτο πολύ δυνατή εις την Γεωγραφίαν, και το Μαρόκον αυτό δεν της έφαινετο πολύ διαφορετικόν από την Νίτσαν ή το Μπιαρρίτε, όπου την έπήγαυε κατ' έτος ο σύζυγός της.

Με γαλήνην και μ' έγκαρτέρησιν προητοιμάζετο δια το ταξείδι, το μόνον δε πράγμα που την εξέπληττε κάπως, ήτο το πλήθος των αποσκευών που θά έπαιρναν μαζί των. Και μίαν ήμέραν, εις το τραπέζι, ήρώτησε δειλά - δειλά τον σύζυγόν της :

— Δεν υπάρχουν λοιπόν καλά μαγαζιά 'ς αυτό τον εύλογημένο τόπο που θά πάμε;

Με την έρώτησιν αυτήν ο κ. Ρισανέλ έγελοῦσε τρεις ήμέρας. Άκουσ εκεί αν υπάρχουν μαγαζιά εις την έρημον!... Μά όχι, καλέ, όχι! Το Μαρόκον είναι μία χώρα άγρια, απολίτιστος, όπου οι ιθαγενείς σκοτώνουν τους ξένους, οι όποιοι δεν είναι ικανοί να υπερασπισθούν την ζωήν και την περιουσίαν των, και όπου κινδυνεύει κανείς να πεθάνη από πείναν και δίψαν, μέσα εις τους φιλογερούς και στείρους άμμους.

Η κυρία Ρισανέλ, αφού ήκουσε σιωπηλή αυτὰς τὰς εξηγήσεις, έδυστήθη εις σκέψεις. Απορούσεν ή δυστυχισμένη προς τί να εκλέξουν αυτόν τον άγριότοπον. Έγράθησαν τόσοι άλλοι, ωραιότεροι, τερπνότεροι, προσιτώτεροι; Δεν επήγγαιναν καλλίτερα πουθενά άλλο, όπου θά ήμπορούσαν να έχουν όλας των τὰς αναπαύσεις, να τρώγουν ήσυχα και να παίρνουν το τσάι των εις τὰς πέντε, χωρίς να διατρέχουν κανένα κίνδυνον σφαγής;

Το ιατρικόν του Τζούλη αρχίζει να ενεργή.

Άπεναντίας ο Λουλού ήτο τρελλός από την του. Ωμοίαιζε με νεαρὸν άγριον ζῶον, φυλακισμένον πολλὸν καιρόν, του όποιου άνοιγαν έξαφνα τὸ κλουβί.

Τὸ ιατρικόν, τὸ όποιον συνεβούλευσεν ο Τζούλης, άρχισε να ενεργή δραστηρίως, πρὶν ακόμη δοθῆ. Μόνον με την ιδέαν!

Έτελείωσαν αὶ άγρυπνοὶ νύκται, έπαυσαν οὖν νευρικοὶ τρόμοι, αὶ σπασμαδικαὶ κινήσεις των χειρῶν, έφυγεν ή ψυχρότης και ή δυσθυμία, επανήλθεν ή όρεξις και ή ζωηρότης. Η νευρασθένεια αυτή, την όποιαν τόσο καλῶς διέγνωσεν ο υίός του μα-

γείρου, υπεχώρει νικημένη, κατατροπωμένη.

Τὸ θαῦμα! ἄλλην τήν ήμέραν ο μικρός έπρεχεν εις όλον τὸ σπίτι, έγέμιζε τὰ κιβώτιά του, έδιδε διαταγὰς εις τον θαλαμηπόλον του, έχειρίζετο τὰ όπλα του... διότι είχε και όπλα! Μίαν μικράν κομψήν καραμπιναν, δια να σκοτώνη τους Μαροκινους και προπάντων τὰς πέρδικας που θάπαντούσεν εις τον δρόμον, και ένα θαυμασίον μαχαίρι δια να μύνηται κατά των έχθρῶν και προπάντων δια να κόπη τὸ κρέας του, όταν θά έγευματίζαν εις τὸ υπαίθρον.

Μετὰ την εργασίαν αυτήν, ο Λουλού έτρωγε με ζρεξιν άχθοφόρου και έκοιμάτο έννεά ώρας, χωρίς να εξυπνήσῃ ούτε μίαν φοράν.

Με μεγάλην χαράν έδλεπεν ο κ. Ρισανέλ την ευτυχῆ αυτήν μεταβολήν της υγιεινῆς καταστάσεως του υιού του. Και ήσθάνετο άπειρον ευγνωμοσύνην προς εκείνον, εις τον όποιον ωφέιλετο, δηλαδή προς

φροντίσω δια τὸ μέλλον του. "Έννοια σου! Ο μάγειρος δεν είχε τί ναπάντησῃ εις παρόμοιον επιχείρημα. Και ήρεσθη να ειπῆ κατ' εαυτόν :

— Τὸν κατέργαρε τον Τζούλη!.. Ο-λους τους έμάγευσεν εδῶ-μέσα, ο διαβολάκος!»

Όλους... εκτός βέβαια του ιατροῦ. "Ω, ο κ. Δενιζῶ πολύ ευχαριστῶς θά έστελνεν εις τον διάβολον τὸ «παληόπαιδο», τὸ όποιον άνεστάτωσε τὸ μέγαρον, όπου εκζούσαν τόσο ήσυχα ως τώρα...

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εις τὸ ταξείδι θά έπαιρναν μαζί των και τον ιατρόν. Ητο όμως φανερόν, ότι ή έμπιστοσύνη που ένέπνεεν, εκλονίσθη σπουδαίως. Η βασιλεία του έφαινετο , και κάθε φοράν που έπεριούσεν από κοντά του ο κ. Ρισανέλ, τον επείραζε δίχων τὰ κόκκινα μάγουλα του υιού του.

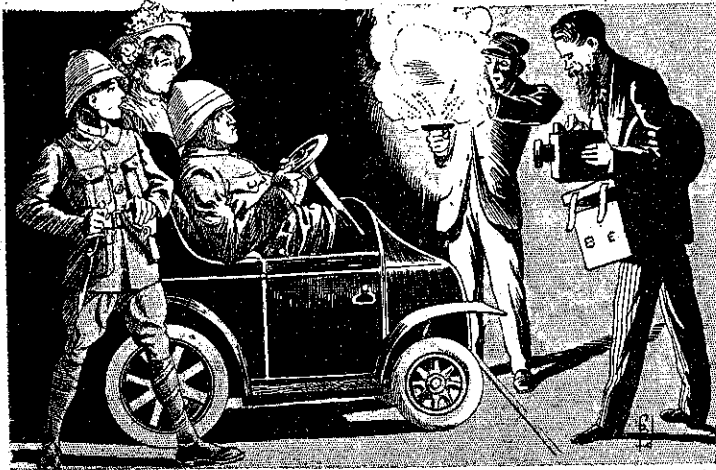
— "Ε, τί λέτε λοιπόν, γιατρέ; τὴν έλεγεν. Ο συναδέλφος σας Τζούλης δεν διέγνωσε καλά;... Ητο πράγματι νευρασθένεια και θεραπεύεται όλονέν. Δεν είσθε της γνώμης;...

Και ο δυστυχῆς ιατρός ήναγκάζετο να όμολογῆ, ότι οὐδέποτε ο άσθενής του ήτο καλλίτερα.

Επιδεικτικὴ αναχώρησις

Επιτέλους ή ήμέρα της αναχωρήσεως έφθασε. Θά έπαιρναν τὸ τραϊνὸν από τον σταθμόν του Λυόν. Δύο βαγόνια της ταχείας άμαξοστοιχίας ήσαν προωρισμένα δια τον εκατόμμυριούχον και την οικογένειάν του.

Τήν επομένην, εις την Μασσαλίαν, θά επεδιβά-

«Ήσαν οι φωτογράφοι, οι όποιοι ήρχοντο να πάρουν τὸ σύμπ'εργα...» (Σελ. 47, στ. α')

τον μαθητεύμενον ηλεκτρολόγον, τον όποϊόν απεκάλει τώρα ιατρόν Τζούλην.

Έννοεῖται, ότι και ο Τζούλης θά ελάμβανε μέρος εις τὸ μεγάλο ταξείδι. Η ιταμύθης του, ή όποια όλίγον έλειψε να του στοιχίσῃ άκριά, έλαμην άπεναντίας ώστε ναύξησῃ ή προς αυτόν εὔνοια των κυρίων. "Οχι μόνον ο Λουλού δεν ήμπορούσε να κάμῃ χωρίς τον νεόν του φίλον, αλλά και ο κ. Ρισανέλ ενεθάρρυνεν αυτήν την φιλίαν, ή όποια είχεν ήδη τόσο καλὰ αποτελέσματα.

Δια τούτου, όταν ο μάγειρος επρόβαλε μερικὰς αντιρρήσεις, την στιγμήν που επρόκειτο ναποφασισθῆ ή αναχώρησις του υιού του, — του εκακοφαινετο προπάντων που θά έχανε τὰ μαθήματά του, — ο κ. Ρισανέλ τον διέκοψε λέγων :

— Μην σε μέλη γι' αυτό! ο υίός σου μου προσέφερε μίαν μεγάλην εκδούλευσιν: έσωσε τον Λουλού από τὰ χέρια των ήλιθίων ιατρῶν, που του έχαλοῦσαν τὸ στομάχι με τὰ γιατρικά των. Έγὼ λοιπόν θά

ζοντο μαζί θαλαμηγοῦ, ή όποια θά' ωδήγει τους ταξειδιώτας εις την Ταγγέρην.

Πλήθος περιέργων συνωστίζετο εις τον σταθμόν. Όλοι ήθελαν να παρευρεθῶν κατά την αναχώρησιν της οικογενείας Ρισανέλ, περὶ τῆς όποιας όλαι αὶ εφημερίδες ωμίλουν από εβδομάδων.

Έδλεπαν ταναριθμητὰ κιβώτια, επί των όποϊων αναγινώσκοντο αὶ κόκκινα επιγραφαὶ «Richanel, Maroc», και τὰ όποια έγέμιζαν όλόκληρον φορτηγὸν βαγόνι.

Οι ρεπόρτερ περιεφέροντο εις τὸ πεζοδρόμιον, περιμένοντες την αξίξιν του εκατομμυριούχου.

Επιτέλους ο κ. Ρισανέλ έφθασε με την μικράν του ηλεκροκίνητον άμαξαν, την όποιαν τῶν είχαν κατασκευάσῃ επί νεου τύπου, ειδικῶς δια τὸ ταξείδι. Έφορούσεν ένα κοστούμι από χαλί, τὸ όποιον έφαινετο κάπως γελοῖον εις τὸ υπόστεγον ενός παρισινου σταθμοῦ. Άλλά γνωρίζομεν ότι ο μεγαλοβιομήχανος δεν έφοβεῖτο

τὰ κτυπητὰ και ιδιόρρυθμα πράγματα. Δια τούτο δεν επεριέμενε να εύρεθῆ επί της θαλαμηγοῦ του, υπό τον ήλιον της Μεσογείου, δια να περιδληθῆ την αποικιακήν του στολήν, ή όποια άπετελεῖτο από μίαν βλούζαν με αναριθμητὰ θυλάκια, φοδράρισμένα με καουτσούκ, όπου έφυλάσσοντο λογίων-λογίων πράγματα, επίσης αναριθμητὰ.

Όσον δια την άμαξαν του, την τροχοφόρον δηλ, πολυθρόναν του, ήτο άπλούστα ένα θαῦμα, ο δε ταξειδιώτης δεν έδυσκολεύθη ποσῶς να δείξῃ τον μηχανισμόν της εις τους ρεπόρτερ που τον περιεστοιχίαν.

— Βλέπετε; τους έλεγε κινεῖται με μικροῦς συμπυκνωτὰς τελειοποιημένους, που κατέχουν ελάχιστον γῦρον. Εἶμαι εδῶ-μέσα πολύ καλλίτερα από σὰς που έχετε τὰ πόδια σας. Και πρώτον, τρέχω γρηγορώτερα.

Και δια ναποδείξῃ την αλήθειαν των λόγων του, ο εκατομμυριούχος ώθησεν ένα μικρόν μοχλόν. Άμέσως τὸ ηλεκτρικόν άμαξάκι ήρχισε να τρέχῃ εις τὸ πεζοδρόμιον με μίαν ταχύτητα, πολύ επίφοβον δι' όσους συνωστίζοντο επ' αὐτοῦ. Άλλ' ο κ. Ρισανέλ επερνούσεν άνάμεσα από τους όμιλους με μίαν δεξιότητα αληθῶς θαυμαστήν.

Έν τούτοις ένας υπάλληλος του σιδηροδρόμου τον επλησίασεν εύλαβῶς και τον παρεκάλεσε να ελαττώσῃ την ταχύτητά του, επιφυλάττων αυτήν δια τὰς έρημους πεδιάδας του Μαρόκου.

Μετὰ την άμαξαν, ο εκατομμυριούχος παρουσίασεν εις τους ρεπόρτερ τον υιόν του! ("Επιτελει συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΕΝΑ, ΔΙΑ ΠΟΛΛΟΥΣ

Αγαπητοί μου,

ΔΑΒΑ την εξής επιστολήν: «Κύριε Φαίδον, έδιάβασα αυτὰ που έγράφατε προχθές περί Μαύρης Χειρός. Άλλά δεν συμφωνῶ, ότι όλα τὰ παιδιὰ, τὰ όποια διασκέδαζον με τὸς άθλους του Νάτ Πίγκερτων και των τοιούτων, ειμποροῦν να βλαφθοῦν. Και λαμβάνω παράδειγμα τον εαυτόν μου. Από μικρός, πολύ μικρός, συνήθισα να διαβάζω, τι έπιπτεν εις τὰ χέρια μου. Οι γονεῖς μου ποτὲ δεν μου άπηγόρευαν τυπωμένον χαρτί, — σημειώσατε ότι δεν είναι «άνθρωποι των γραμμάτων» και οι καίμενοι δεν κάμνουν καμμίαν διάκρισιν με-

ταξῶ χαρτιῶ και χαρτιῶ, — και ποτὲ δεν συνεμορφώθημ με τὰς συμβουλὰς των διδασκάλων, οι όποιοι μας λέγουν να εκλέγωμεν ταναγνώσματά μας. Και όμως δεν εβλάφθημ εις τὸ παραμικρόν. Ειμπορῶ τουλάχιστον να σὰς έγρηθῶ, ότι ποτὲ δεν θά καταντήσω εις τὰς φυλακάς, διότι κανέν έγκλημα δεν θά διαπράξω; από αυτὰ που εδιάβασα εις τὰ μυθιστορήματα (άλλ' ούτε και κανέν άλλο ιδιῆς μου επινοήσεως!) Τὸ μόνον δια τὸ όποιον μετανοῶ, είναι ο χαμένος καιρός. Διότι πολλάκις μου συμβαίνει τὸ εξής: Άρχίζω έν μυθιστόρημα, με την έλπίδα ότι θά εἶνε ωραῖον, προχωρῶ, τὸ τελειῶν, και έπειτα βλέπω ότι δεν αξίζει τον κόπον. Και δυστυχῶς πολλά τέτοια με γελῶν εις την άρχήν και με κάμνουν να χάνω καιρόν, τον όποιον θά ήμπορούσα να χρησιμοποιήσω καλλίτερα. Άλλά τίποτε άλλο. Εἶμαι σῶος και άδολαής, και τοιούτος θά διατηρηθῶ μέχρι τέλους. Ίδου δια ποίους λόγους νομίζω, κύριε Φαίδον, ότι μεγαλοποιεῖτε τον κίνδυνον, τον όποιον διατρέχει ή νεολαία από τὰ μυθιστορήματα της πεντάρας. Έπειδὴ εύρέθησαν δέκα παλαβοὶ ναποκαλαθῶσουν με την Μαύρην Χείρα, δεν έπεται έν τούτου ότι όλοι ήμεῖς που την εδιάβασαμεν εἴμεθα δια τὰ σίδερα. Δεν νομίζετε, ότι έχω κάποιον δικῶ;»

«Οχι, μικρὲ μου φίλε! Άπεναντίας νομίζω ότι έχεις έντελῶς άδικον. Και έπειδὴ φοβοῦμαι, ότι πολλοὶ από τους φίλους μας ειμπορεῖ να σκεπτιωνται, εις αυτήν την περιστασιν ομοίως, — τὸ άδικόν σου, δηλαδή την πλάνην σου, θά σοῦ την δείξω δημοσία.

Οὖν, μικρὲ μου φίλε! Άπεναντίας νομίζω ότι έχεις έντελῶς άδικον. Και έπειδὴ φοβοῦμαι, ότι πολλοὶ από τους φίλους μας ειμπορεῖ να σκεπτιωνται, εις αυτήν την περιστασιν ομοίως, — τὸ άδικόν σου, δηλαδή την πλάνην σου, θά σοῦ την δείξω δημοσία.

Οὖν, μικρὲ μου φίλε! Άπεναντίας νομίζω ότι έχεις έντελῶς άδικον. Και έπειδὴ φοβοῦμαι, ότι πολλοὶ από τους φίλους μας ειμπορεῖ να σκεπτιωνται, εις αυτήν την περιστασιν ομοίως, — τὸ άδικόν σου, δηλαδή την πλάνην σου, θά σοῦ την δείξω δημοσία.

Οὖν, μικρὲ μου φίλε! Άπεναντίας νομίζω ότι έχεις έντελῶς άδικον. Και έπειδὴ φοβοῦμαι, ότι πολλοὶ από τους φίλους μας ειμπορεῖ να σκεπτιωνται, εις αυτήν την περιστασιν ομοίως, — τὸ άδικόν σου, δηλαδή την πλάνην σου, θά σοῦ την δείξω δημοσία.

Οὖν, μικρὲ μου φίλε! Άπεναντίας νομίζω ότι έχεις έντελῶς άδικον. Και έπειδὴ φοβοῦμαι, ότι πολλοὶ από τους φίλους μας ειμπορεῖ να σκεπτιωνται, εις αυτήν την περιστασιν ομοίως, — τὸ άδικόν σου, δηλαδή την πλάνην σου, θά σοῦ την δείξω δημοσία.

Οὖν, μικρὲ μου φίλε! Άπεναντίας νομίζω ότι έχεις έντελῶς άδικον. Και έπειδὴ φοβοῦμαι, ότι πολλοὶ από τους φίλους μας ειμπορεῖ να σκεπτιωνται, εις αυτήν την περιστασιν ομοίως, — τὸ άδικόν σου, δηλαδή την πλάνην σου, θά σοῦ την δείξω δημοσία.

χιστον — διότι και αυτὰ εἶνε πολλά, — ναποφεύγῃ εκείνα που του καταγγέλλουν ως άσχημα και περιττὰ. Άν αντί τῶων μυθιστορημάτων που άρχισες κι' ετελείωσες, με την έλπίδα, ότι προχωρῶν θά εύρισκες τὸ ωραῖον, άν αντί τῶων προστύχων βιβλίων που σ'έχαμαν να χάσῃς τὸ πολυτιμώτερον που έχεις — τον καιρόν σου, — εδιάβαζες βιβλία εκλεκτὰ, σημερον δεν θά ήσουν πλέον σοφός, πλέον μορφωμένος, πλέον καλαισθητός; Συλλογίσου, ότι αύριον θά εισέλθῃς εις τον πρακτικόν βίον. Θά εργάζεσαι πολύ και μόλις θά εύκαιρῆς να τρώγῃς. Έ, πόσας φορές τότε θάκούσῃς να όμιλοῦν δια κανέν άριστούργημα, από εκείνα που κάθε άνθρωπος μορφωμένος όφείλει να γνωρίζῃ, και θά λέγῃς μέσα σου: «Άχ, γιατί να μὴ τὸ διαβάσω τότε που εἶχα καιρόν; αντί του άθλιου εκείνου Νάτ Πίγκερτων;...»

Άλλά δεν είναι ή άπόλεια του χρόνου ή μόνη ζημία σου! Άπ' όλα αυτὰ τὰ άσχημα και τὰ γελοῖα, ή και απ' όλα τὰ άπλῶς διασκεδαστικὰ που εδιάβασες, είσαι και θετικώτερον ζημιωμένος. Σ'έδωξαν! Αδιάρρονον άν δεν τὸ έννοῆς μόνος σου. Άν τὸ άσχημον δεν εβλαπτε, πιστευσέ με, μικρὲ μου φίλε, ότι τὸ ωραῖον δεν θά είχε καμμίαν αξίαν! Άλλά τὸ άσχημον βλέπτει, και βλέπτει πολύ... Τί σημαίνει άν έγρυῶσαι, ότι δεν θά γίνῃς ποτὲ κακούργος, — τὸ όποιον πιστεύω ολοψύχως, — και ότι δεν θά καταντήσῃς ποτὲ εις την φυλακήν;... Δεν είναι και προχθές, ότι οι δηλητηριάζοντες την ψυχην των με αυτὰ τὰ μυθιστορήματα, εἶνε υποκείμενοι να πάθουν άλλα, πολύ χειρότερα; Και πρώτα - πρώτα ναποτύχουν εις την ζωήν των. Μικρόν τὸ έχετε αυτό; Άλλ' εἶνὼ θά επροτιμούσα εἶτω να φυλακισθῆ κανείς όλίγον καιρόν, παρά ναποτύχῃ εις την ζωήν του, δηλαδή να μὴ κάμῃ ποτὲ τὸ καλὸν εκείνο, δια τὸ όποιον εἶνε προωρισμένος.. Θά έχρειάζεται μεγάλην άνάγκη δια να σὰς δείξω, πῶς ελαττοῦνται αὶ διανοητικαὶ και ήθικαὶ δυνάμεις του ανθρώπου, υπό την επίδρασιν του άσχήμου. Άλλά βασισθῆτε εις την βεβαιόσιν μου και δεν θά χάσετε. Είναι ή μόνη αλήθεια!

Κ' έν άλλο ακόμη. Παραδέχομαι δια μίαν στιγμήν, ότι σύ, μικρὲ μου φίλε, δεν «εβλάφθης» από αυτὰ που εδιάβασες, διότι είσαι εκτάκτως δυνατός οργανισμός. Άλλά τότε είσαι μία εξαιρεσις. Θά ήτο πολύ παράλογον να υποθέσῃ κανείς, ότι τὰ περισσότερα παιδιὰ εἶνε «εκτάκτως δυνατὰ», και ότι ειμποροῦν να μένουν άνεπηρέαστα, χωρίς άλλην ζημίαν από την άπόλειαν του καιροῦ. Έπομένως, δεν μεγαλοποιῶ διόλου τον κίνδυνον, που διατρέχει ή νεολαία από τὰ μυθιστορήματα της πεντάρας

Αυτὰ εἶχα ναπάντησω εις τον μικρόν μου φίλον, τὰ όποια, υποθέτω, χρησιμεῦουν εις πολλούς...

Σὰς άσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΙΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια 'Ιδε σελ. 40)

— Είπε πονηροί, είνε λωποδύται εἰς ἐπαγγέλματος χωρὶς ἄλλο, ἀπήντησεν ὁ ὑπαστυνόμος. Ἡ δουλιὰ προετοιμάσθηκε ἀπὸ χέρια ἐμπειρῶν. Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα εἶνε πολὺ παρᾶδοξο. Πρέπει χωρὶς ἀναβολὴ νὰ ζητήσωμε τὸν συνένοχο ταχυδρόμο.

— Διάβολε, σκέφθηκε ὁ Ἐρβελίν, ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται, εἶνε ἤδη ἐν γνώσει!

Κάτω ὁ ὑπαστυνόμος ἐξηκολούθησε :

— Πρέπει νὰ εἰσέλθωμεν τώρα. Κλειθροποιέ, ἀνοίξε τὴν θύρα τῆς εἰσόδου.

Σὲ λίγα λεπτά τέσσαρες ἄνδρες, ὁ ὑπαστυνόμος, ἕνας ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς καὶ δύο χωροφύλακες εἰσήλθαν στὸ γραφεῖο. Μόλις εἶδαν τὸν Ἐρβελίν δεμένον στὸ καθισμά του, εἰσήκουσαν τὰ χέρια καὶ ἀνεφώνησαν ἐκπληκτικοί :

— "ὦ! ὦ! Τί εἶνε αὐτὸ τὸ δέμα, ποῦ ἐπιγράφεται «Πλόκ καὶ Σία ;» (*)

— Κύριε ὑπαστυνόμε, εἶπε γελῶν ὁ Ἐρβελίν, ἔρχεσθε στὴν ὥρα, γιατί μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ λυθῶ.

"Ἄλλ' ὁ ὑπαστυνόμος ἔκλεισε τὴ μύτη του.

— Τί εἶνε αὐτὴ ἡ φοικὴ μυρωδιά ;

— Εἶνε ἡ μυρωδιά τοῦ χλωροφορμίου μ' αὐτὸ μ' ἀποχοίμισαν.

— Καλά, καλά, θ' ἀπαντήσης στὰς ἐρωτήσεις μου τώρα ἀμέσως.

"Ἐνας ἀστυφύλαξ ἔσυρε τὸ μαχαίρι του καὶ ἐκοψε τὰ σχοινιά.

— "Ἀχ! ἔλαμε ὁ Ἐρβελίν τευτῶν χέρια καὶ πᾶω καλλίτερα.

— Τώρα, παιδί μου, θὰ μοῦ πῆς, πῶς βρῖσκεσαι ἐδῶ καὶ τί συνέθη αὐτὴ τῆ νύκτα εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ὁ Ἐρβελίν διηγήθηκε ὅλα ὅσα γνωρίζομε καὶ ἐπρόσθεσε :

— "Ὅσο γι' αὐτὸ ποῦ συνέθη ἐδῶ, τὸ ἀγνοῶ, γιατί ἐκοιμώμουν. Τὸ μόνο ποῦ ξέρω εἶνε, ὅτι ἦταν τρεῖς καὶ ὅτι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Πλόκ μεταμφιεσμένος σὲ ἀστυφύλακα.

— Ἡ ἀφήγησίς σου δὲν εἶνε πολὺ σαφής, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, καὶ φαίνεσαι ὑποπτος, ἀφοῦ ὁμολογῆς ὅτι ἐσὺ ὁ ἴδιος ἔδωκες τὸ ψευτικὸν τηλεγράφημα, ποῦ σκοπὸς εἶχε ν' ἀπομακρύνῃ αἰφνιδίως τὸν κόμητα Δε-Πραντέρ.

(*) "Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ 40.

— Σὰς εἶπα, κύριε ὑπαστυνόμε, πῶς κάποιος θὰ ἔβαλε κρυφὰ τὸ τηλεγράφημα στὸ σάκκο μου.

— Πιθανόν' ἀλλ' ὡς ποῦ νὰ ἐξακριβώθουν αἱ ἐξηγήσεις σου, σὲ συλλαμβάνω!

— Μὲ συλλαμβάνετε! Μὰ εἶμαι τῆς ὑπηρεσίας ἀπόψε.

— Μάλιστα, θὰ εἶσαι τῆς ὑπηρεσίας στοῦ ἀνακριτοῦ. Ἐξ ἄλλου θὰ εἰδοποιήσω τὴ διεύθυνσί σου.

— Ὠραία δουλειά! εἶπε ὁ Ἐρβελίν. "Ἄ! Πλόκ, φίλε μου Πλόκ, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ξαναταμωθῶμε!

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, κατὰ τὰς πέντε, ὁ Ἐρβελίν εἰσήχθη ἐν μέσῳ δύο χωροφυλάκων στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ, φορῶν μιὰ παληὰ ταχυδρομικὴ στολή του.

Ὁ Ἐρβελίν μὲ χαρὰν ἀνεγνώρισε τὸν δικαστὴν, ποῦ δύο μῆνας πρὶν τὸν εἶχεν ἀνακρίνει γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς συστημένης ἐπιστολῆς. Ὁ δικαστὴς τὸν ὑπεδέχθη μειδιῶν καὶ τοῦ εἶπε :

— Παιδί μου, ὦραία γελᾶσθηκες, καὶ ἡ τόλμη σου ἦταν μεγάλη, ὅσον καὶ ἡ ἀπειρία σου στὸ ἐπαγγέλμα τοῦ ἀστυνομικοῦ. Μπορεῖς ὅμως νὰ ἐξακολούθησῃς, γιατί ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ πραγματικὸς ληστὰς. Τὰ γνωρίζω ὅλα. Ἀνέγνωσα τὴν ἐκθεσὶν τοῦ ὑπαστυνόμου. Καὶ πρὸ ὀλίγου μ' ἐπεσκέψθη ὁ διευθυντῆς σου καὶ μοῦ εἶπε πολλὰ ἐγκώμια γιὰ σένα.

Ὁ Ἐρβελίν ἀπαντήθησεν τὴν ἐλευθερία σου καὶ θὰ δυνηθῆς ἀπὸ τὴ νύκτα αὐτὴ νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ὑπηρεσίαν σου. Θὰ εἶσαι ὅμως συγχρόνως καὶ ἀστυφύλαξ.

— "Ἄ! ὅταν αὐτὸ θὰ γίνῃ, τότε θὰ εἶνε τὸ γλέντι, φίλε μου Πλόκ!

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΧΟΙΡΟΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος 'Ιδε σελ. 40).

Ὁ κ. Δικαστῆς :— Ἀρκεῖ, θεῖα-Λοξή. Κάθηνε στὴ θέσι σου. Νὰ προσέλθῃ τώρα ὁ κτηνίατρος Ζαφειράκης.

Ὁ Γραμματεὺς :— Ζαφειράκης Γεώργιος τοῦ Νικηφόρου, κτηνίατρος. Ἐμπρός!

Ὁ κ. Ζαφειράκης :— Ἐξετάζω λοιπὸν τὸν ἀσθενῆ μου καὶ ἀνακαλύπτω εἰς τὸ παχὺ του ἔντερον ἕνα σῶμα ξένον, στερεόν, σκληρόν, τὸ ὅποιον ἀπειλοῦσε σοβαρώτατα τὴν ὑγίαν του. Ὁπλίζομαι ἔθεν μ' ἕνα...

Ὁ κ. Δικαστῆς :— Κύριε Ζαφειράκη, ἀπαλλάξατέ μας ἀπὸ τὰς περιττὰς λεπτομερείας. Λοιπὸν, αὐτὸ τὸ ξένον σῶμα :...

Ὁ κ. Ζαφειράκης :— Ἦτο ἡ νικελίνη στεφάνη ἐνὸς δερματινοῦ βαλαντίου, μὲ ἄλλους λόγους ἢ σούστα ἐνὸς πούγγιου, τὸ ὅποιον ἡ Οὐρανία Μητρούλια ἀνεγνώρισεν ὡς ἴδιον της. Ἡ κατάθεσίς μου, κύριε δικαστά, ἐτελείωσε.

Ὁ κ. Δικαστῆς :— Τώρα θάποθανῇ ἡ δικαιοσύνη, διότι ὅλοι οἱ μάρτυρες, νομίζω, ἐξητάσθησαν. Λάζαρος Λαροδῆ, ποτὲ Γεωργίου, καὶ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, ἔχετε νὰ προσθέσετε τίποτε ;

Ὁ κ. Δικαστῆς :— Τώρα θάποθανῇ ἡ δικαιοσύνη, διότι ὅλοι οἱ μάρτυρες, νομίζω, ἐξητάσθησαν. Λάζαρος Λαροδῆ, ποτὲ Γεωργίου, καὶ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, ἔχετε νὰ προσθέσετε τίποτε ;

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

μα, ποῦ βγήκες ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια τους.

— Ἀλήθεια, δὲν μοῦ λέτε, κύριε δικαστά, πῶς ἐγλύτωσα ; Πῶς εἰδοποιήθηκε ὁ ὑπαστυνόμος ;

— Ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημα τοῦ κόμητος Δε-Πραντέρ. Ὁ κόμης χθὲς τὸ βράδυ ἐφθάσεν στὸ Μπιαρὲ καὶ ἔμαθε ἀπὸ τὴν κόμησσαν, ποῦ εὐρίσκετο εἰς ἀρίστην ὑγίαν ὅτι αὐτὴ δὲν τοῦ εἶχε στείλῃ κανένα τηλεγράφημα.

Ἐπειτα τὸ τέχνασμα τοῦ τηλεγραφήματος εἶνε συνειθισμένο στὴ συμμορία αὐτή. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὰ στέλλουν κανονικῶς "Ἄν ἐνήργησαν χθὲς ἔτσι, εἶνε γιατί ἡ περίστασις ἦταν ἐπείγουσα. Ἄβριον ὁ κόμης θὰ μετοικοῦσε.

— Τὸ μάθημα θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ.

— Ναί, στὸ ἐξῆς νὰ κάθῃσαι ἤσυχος.

— Ἦσυχος! ὦ! μὰ ὄχι, κύριε δικαστά. Ἡ ὁ Πλόκ θὰ ἔχῃ τὰ κόκκαλά μου ἢ ἐγὼ τὰ δικὰ του. Θὰ μονομαχήσωμε μέχρι θανάτου.

Ὁ δικαστῆς ἀπέλυσε μ' εὐμείνεια τὸν Ἐρβελίν. Αὐτὸς τὸν εὐχαρίστησε καὶ ἐπρόσθεσε :

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ γίνω ἀστυφύλαξ. "Ἄ! ὅταν αὐτὸ θὰ γίνῃ, τότε θὰ εἶνε τὸ γλέντι, φίλε μου Πλόκ!

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΧΟΙΡΟΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος 'Ιδε σελ. 40).

Ὁ κ. Δικαστῆς :— Ἀρκεῖ, θεῖα-Λοξή. Κάθηνε στὴ θέσι σου. Νὰ προσέλθῃ τώρα ὁ κτηνίατρος Ζαφειράκης.

Ὁ Γραμματεὺς :— Ζαφειράκης Γεώργιος τοῦ Νικηφόρου, κτηνίατρος. Ἐμπρός!

Ὁ κ. Ζαφειράκης :— Ἐξετάζω λοιπὸν τὸν ἀσθενῆ μου καὶ ἀνακαλύπτω εἰς τὸ παχὺ του ἔντερον ἕνα σῶμα ξένον, στερεόν, σκληρόν, τὸ ὅποιον ἀπειλοῦσε σοβαρώτατα τὴν ὑγίαν του. Ὁπλίζομαι ἔθεν μ' ἕνα...

Ὁ κ. Δικαστῆς :— Κύριε Ζαφειράκη, ἀπαλλάξατέ μας ἀπὸ τὰς περιττὰς λεπτομερείας. Λοιπὸν, αὐτὸ τὸ ξένον σῶμα :...

Ὁ κ. Ζαφειράκης :— Ἦτο ἡ νικελίνη στεφάνη ἐνὸς δερματινοῦ βαλαντίου, μὲ ἄλλους λόγους ἢ σούστα ἐνὸς πούγγιου, τὸ ὅποιον ἡ Οὐρανία Μητρούλια ἀνεγνώρισεν ὡς ἴδιον της. Ἡ κατάθεσίς μου, κύριε δικαστά, ἐτελείωσε.

Ὁ κ. Δικαστῆς :— Τώρα θάποθανῇ ἡ δικαιοσύνη, διότι ὅλοι οἱ μάρτυρες, νομίζω, ἐξητάσθησαν. Λάζαρος Λαροδῆ, ποτὲ Γεωργίου, καὶ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, ἔχετε νὰ προσθέσετε τίποτε ;

Ὁ κ. Δικαστῆς :— Τώρα θάποθανῇ ἡ δικαιοσύνη, διότι ὅλοι οἱ μάρτυρες, νομίζω, ἐξητάσθησαν. Λάζαρος Λαροδῆ, ποτὲ Γεωργίου, καὶ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, ἔχετε νὰ προσθέσετε τίποτε ;

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια :— Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ὁ κύρ-Λαροδῆς :— Κ' ἐγὼ ξαναλέω, ὅτι πῶς ἀγόρασα, μὲ συμπάθειο, τὸ γουρὺνὶ μὲ ὅ,τι εἶχε μέσα 'ς τὸ σῶμά του.

Ὁ κ. Δικαστῆς :— Πολὺ καλὰ! Τὸ Δικαστήριον ἀποσύρεται πρὸς συνδιάσκεψιν! (Σηκώνεται ἀπὸ τὴν ἔδραν του καὶ πηγαίνει εἰς μίαν ἄκρην, ὅπου ἀκουμβᾷ εἰς τὸν τοίχον καὶ μένει βαθυστολοιομενός.)

Ἡ κυρὰ Μητρούλια, ἀπὸ τὴν θέσιν της, πρὸς τὸν Λαροδῆν. — Τώρα νὰ ἰδῆς τί ἔχεις νὰ πᾶθῃς!

Ὁ κύρ-Λαροδῆς :— Ἐγὼ ἢ ἐσὺ ;... Κακομοῖρά μου, τί σὲ περιμένει!

Ὁ Γραμματεὺς :— Ἦσυχία! Σεβάσθητε, παρακαλῶ, τὴν ἱερότητα τοῦ Δικαστηρίου καὶ τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ κ. Δικαστοῦ!

Γεωργούλης :— Καλὲ τί συνδιάσκεψι κοπανᾶτε ; Αὐτὸς (δείχνει τὸν Δικαστῆν). σιέπτεται μόνος του...

Ὁ Γραμματεὺς :— Σιωπῆ, μικρὲ αὐθάδη! Ὅταν τὸ Δικαστήριον ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ ἕν μέλος, τὸ μέλος αὐτὸ σιέπτεται... μὲ τὸν ἑαυτὸν του.

Γεωργούλης :— Δὲν καταλαβαίνω γρῦ!

Ὁ κ. Δικαστῆς, ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἔδραν του καὶ κροθεῖ τὸν κώδωνα :— Ἐπαναλαμβάνεται ἡ συνεδρίασις. Κύριοι! Ἀκούσατε τὴν γνώμην, τὴν ὅποιαν ἐσχημάτισεν ἡ Δικαιοσύνη ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν ἐνταῦθα παρόντων μαρτύρων: Ἐπειδὴ ἡ ἀγοροπωλησία Μητρούλια-Λαροδῆ ἐγένετο τιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως, μὲ ὅλας τὰς δεούσας διατυπώσεις. Ἐπειδὴ ἡ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια ἔλαβε διὰ χειρὸς τοῦ Λάζαρου Λαροδῆ ποτὲ Γεωρ-

γίου ἑκατὸν πενήτηντα δραχμάς, ἦτοι τὴν τιμὴν τοῦ χοίρου, ὁ ὅποιος ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ρηθείσης ἀγοροπωλησίας. Ἐπειδὴ ἀπεδείχθη ἐκ τῆς διαδικασίας, ὅτι ὁ ρηθεὶς χοῖρος κατεβρόχθησε τὸ βαλάντιον τῆς Οὐρανίας χήρας Χρυσοστόμου Μητρούλια, περιέχον τὸ ἄνω ποσόν. Ἐ-

« Ἡ κατάθεσίς μου ἐτελείωσε! » (Σελ. 48, στ. γ')

πειδὴ ὁ Λάζαρος Λαροδῆς ποτὲ Γεωργίου εὐλόγως ἰσχυρίσθη, ὅτι ἠγόρασε τὸν χοῖρον μὲ πᾶν ὅ,τι περιείχετο ἐντὸς τοῦ σώματός του. Ἐπειδὴ ὁ χοῖρος, ὡς μὴ καταβρόχθισας τὸ βαλάντιον εἰμὴ μετὰ τὴν ἀγοροπωλησίαν, ἐπωλήθη ἄνευ τοῦ ρηθέντος ἐντὸς τοῦ σώματός του. Ἐπειδὴ ὁ χοῖρος ἦτο ἤδη κτήμα τοῦ Λάζαρου Λαροδῆ, ὅτε διέπραξε τὴν πρᾶ-

ξιν ἐκείνην τῆς λαιμαργίας, ἦτοι τὴν κατεβρόχθησιν τοῦ βαλαντίου, ἐπομένως ὁ κύριός του ἦτο ἤδη κύριος καὶ παστὼν αὐτοῦ τῶν πράξεων, καλῶν ἢ κακῶν.

Διὰ ταῦτα, Δὲν ὑποχρεοῦται πῶσως ὁ Λάζαρος Λαροδῆς ποτὲ Γεωργίου νὰ ποδώσῃ εἰς τὴν Οὐρανίαν χήραν Χρυσοστόμου Μητρούλια τὰ χρήματα, τὰ ὅποια εὗρεν εἰς τὸν σταυλὸν τοῦ χοίρου. Τὰ χρήματα ταῦτα τῶ ἀνήκουν...

Ὁ κύρ Λαροδῆς :— Ζήτη ἡ Δικαιοσύνη! (Πρὸς τὴν κυρὰ-Μητρούλια θριαμβευτικῶς). Δὲν σοῦ τάλεγα ; "Ἄκου τα! Ὁ κ. Δικαστῆς :— Σιωπῆ! Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη! Ἀκούσατε τὴν συνέχειαν τῆς ἀποφάσεως : "Ἀφ' ἐτέρου ὅμως, ὑποχρεοῦται νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ ταμείου του ἄλλας ἑκατὸν πενήτηντα δραχμάς καὶ νὰ πληρώσῃ ταύτας ὡς ἀποζημίωσιν καὶ φιλοδώρημα εἰς τὴν Οὐρανίαν χήραν Χρυσοστόμου Μητρούλια.

Ἡ κυρὰ Μητρούλια, μισολιπόθυμη ἀπὸ χαρὰν :— Δόξα σοι ὁ Θεός! Ὑπάρχει λοιπὸν ἀκόμη στὸν κόσμῳ δικαιοσύνη!...

Ὁ κύρ-Λαροδῆς :— Τὴν ἔπαθα!.. Ἐ, δὲν πειράζει! Ἀφοῦ θὰ δώσω ἄλλα λεπτά, καὶ ὄχι τὰ ἴδια ποῦ βροῖκα στὸ σταυλο, ἡ τιμὴ μου τουλάχιστον ἐσώθη!

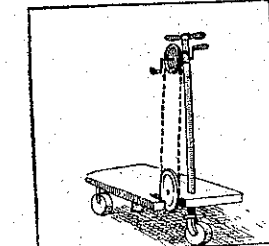
Δεσποινιώ, κλαυθμηρίζουσα :— Χί, χί, χί! Δὲν φταίω ἐγὼ!.. Δὲν φταίω ἐγὼ!.. Ὁ κ. Δικαστῆς, κροθὼν καθ' ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν κώδωνα μανιωδῶς :— Λύεται ἡ συνεδρίασις!

ΑΥΛΑΙΑ

(M. de Vismes) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Μία ἐφεύρεσις.

"Ἐνας Ἄγγλος ἐπενόησεν ἐσχάτως «μηχανὴν βαδίσματος». Ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν σανίδα, στηριζομένην ἐπὶ τριῶν τροχῶν, οἱ ὅποιοι κινοῦνται διὰ στροφάλου. Ὁ ἄνθρωπος πατεῖ ἐπὶ τῆς σανίδος, γυρίζει μὲ τὰ χέρια τὸν στροφῶλον καὶ προχωρεῖ. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ μηχανὴ αὕτη δὲν ἔχει καμμίαν πρακτικὴν σημασίαν. Ἀπλῶς εἶνε κάτι περιεργον.

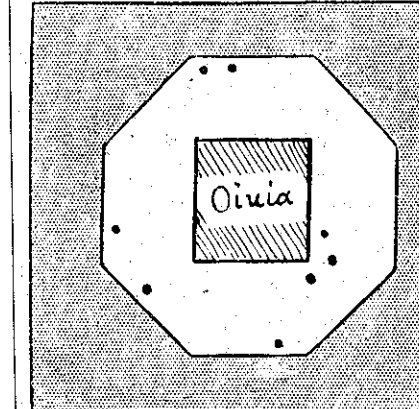
Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

(Ἴδε ἸΒ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.)

α.) Πρόβλημα.

Ἴδου μία οἰκία ἐν τῷ μέσῳ ὀκταπλευροῦ ἀγροῦ, ὁ ὅποιος ἔχει ὀκτὼ δένδρα. Ὁ ἰδιοκτήτης θέλει νὰ μοιράσῃ αὐτὸν τὸν

ἀγρὸν εἰς τὰ ὀκτὼ παιδιά του οὕτως, ὥστε κάθε μερίδιον νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιον σχῆμα

μὲ τὰ ἄλλα ἑπτὰ, τὴν ἰδίαν ἔκτασιν καὶ ἀπὸ ἕν δένδρον. Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ ;

β.) Φωνητόλιπον.

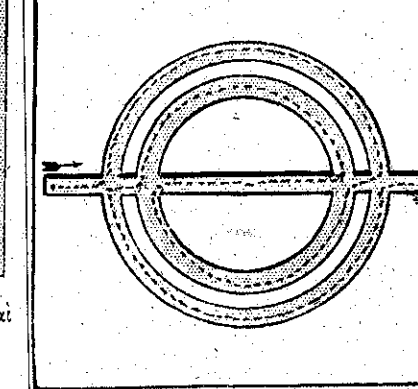
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου. φλιν - νιτς - γριτς - νιτς

γ.) Γρίφος διὰ Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξασμένου Πήγου

fir vent venir
i vient d'i

Λύσεις τοῦ 4ου φύλλου

α.) Ἴδου πῶς διαγράφεται τὸ σχῆμα μὲ μονοκονδυλίαν. — β.) Savoir vaut mieux qu' avoir.

